

Udenrigsministeriet
 Nord-gruppen
 Den 13. februar 1992

A.3

NOTAT

Subsidiaritetsprincippet, herunder bevisbyrden ved retssager

1. Subsidiaritetsprincippet nævnes i art. B i de fælles indledende bestemmelser for Den Europæiske Union (den såkaldte overligger). Det gælder således for samarbejdet i alle tre søjler (søjle 1: Det Europæiske Fællesskab, søjle 2: den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og søjle 3: samarbejdet om retlige og indre anliggender).

Subsidiaritetsprincippet defineres i art. 3 B i søjle 1 på følgende måde:

»Fællesskabet handler inden for rammerne af de beføjelser og mål, der er tillagt det ved denne Traktat.

På de områder, som ikke hører ind under dets enekompetence, handler Fællesskabet i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet kun hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af Medlemsstaterne, og derfor på grund af den påtænkte handlings omfang eller virkninger bedre kan gennemføres på fællesskabsplan.

Fællesskabet handler kun i det omfang, det er nødvendigt for at nå denne Traktats mål.«

Herudover giver subsidiaritetsprincippet sig udslag i formuleringen af de enkelte konkrete bestemmelser på de forskellige samarbejdsområder, men uden at selve ordet benyttes.

2. Subsidiaritetsprincippet kan håndhæves på følgende måde:

Det fremgår af traktatens art. 190 (uændret), at Rådets og Kommissionens forordninger, direktiver og beslutninger skal begrundes og henvises til de forslag og udtalelser, som skal indhentes i henhold til traktaten.

Kommissionen udøver et skøn om, hvorvidt en påtænkt handling er nødvendig i henhold til subsidiaritetsprincippet. Ved udarbejdelsen af forslag må det antages, at Kommissionen vurderer, om forslaget har et sådant indhold, at det skal begrundes i henhold til art. 3 B.

Europa-Parlamentet kan under sin behandling af forslaget inddrage spørgsmålet om subsidiaritetsprincippet.

Endelig skønner Rådet under sin behandling af forslaget, om subsidiaritetsprincippet er overholdt. Dette skøn udøves, når Rådet med den afstemningsregel, der er gældende på det pågældende konkrete samarbejdsområde (som hovedregel kvalificeret flertal) tager stilling til forslaget. Herefter kan spørgsmålet om subsidiaritetsprincippets overholdelse indbringes for EF-Domstolen inden for 2 måneder efter retsaktens offentliggørelse.

3. EF-Domstolen kan i henhold til traktatens art. 173 (ændret) prøve lovligheden af retsakter vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet i fællesskab, af Rådet, af Kommissionen eller af ECB, bortset fra henstillinger og udtalelser. Enhver medlemsstat, Rådet eller Kommissionen kan anlægge et sådant annullationssøgsmål ved Domstolen. Det samme kan Europa-Parlamentet og ECB med henblik på at bevare deres prerogativer. Enhver fysisk og juridisk person kan ligeledes anlægge et annullationssøgsmål, hvis den pågældende enten er adressat for beslutningen, eller hvis den berører ham umiddelbart og individuelt.

EF-Domstolens behandling af et annullationssøgsmål, herunder spørgsmål om bevisbyrde, sker efter de almindelige regler for retssagers behandling, således som disse er